

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: ET VINTERBILLEDE.

Citation: Kaalund, H. V.: "ET VINTERBILLEDE.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 330. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid88060/facsimile.pdf>
(tilgået 29. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Man føler, at hun gjemmer
en rig Erfarings Sum.
Det er, som vil hun tale,
men er dog evig stum.
— Ja, saadan har jeg tænkt mig
min Fulvia tilsidst,
da hun kom ned paa Jorden
og blev sin Sejr bevidst.

Ja, saadan just, min Frue,
som naar jeg stod som Gjæst
i Deres Dagligstue
og fandt Dem allerbedst,
saa god og klog og yndig,
at trods mit hvide Haar
jeg glemte, jeg var myndig
og mér end tyve Aar!

ET VINTERBILLEDE.

(Text til et Træsnit, tegnet af H. Friis.)

Jeg synes, som før jeg det Gjærde har sét
og kunde det Hele tegne;
som det gaar en Maler, det gaar en Poet:
han har Øjnene allevegne.

Selv har jeg støvet som Maler omkring
og siddet ved Bondens Laage
og taget Skitser af alle Slags Ting
i de mærkværdigste Kroge.

Jeg har øvet paa Foraaret mit Talent,
og i Sne efter Studier vadet;
Tidslen er min gamle Bekjendt
og Burren og Skræppebladet.

Ved ensomme Skovmoser, sorte som Blæk,
har jeg krøbet blandt Stammerne brune
og fanget i Farten tusinde Træk
af Naturens vildeste Lune.

— Hvad behøver en Maler mér til Motiv,
naar han véd at gribe Ideen,
end en vejrslagen Pål, nogle visne Siv,
et Spil af Lys over Sneen!

For ham er der intet Stort eller Smaat
i Naturens vældige Tempel;
og Digteren, han forstaar det saa godt —
denne øde Egn til Exempel!

— Denne snedækte Mark, denne Himmel graa,
dette Gjærde af Kampestene,
og disse fattige Fugle paa
en Busk med bladløse Grene;

disse Tidsler, der bøje sig tunge af Sne
og nikke sørgmodig i Blæsten —
det er Alt, hvad Kunstneren lader os sé,
— vi selv maa os slutte til Resten.

Er det Stære maaske, som sidde dér
og vente paa Foraarets Komme?
Blev de narret maaske af lidt Solskinsvejr?
Har de troet, at Vintren var omme?

Jo vist! det truer med Hagl og Storm,
der er flygende Snefald i Vente;
og ej nogen Myg og ej nogen Orm
i hele Naturen at hente.

Hakke med Næbet den frosne Klump,
det nytter dem ikke en Smule;
Frøen har gjemt sig dybt i sin Sump
og Muldvarpen i sin Hule.

Spurvene, de har gyldne Kaar,
de bo ved Menneskets Huse;
i Stakkene gjemt, naar Vintren er haard,
de lade Stormene suse.

Krager og Ravne og alt det Kram,
der lever som sjofle Tyve,
for mig maa de gjerne faa Last og Skam,
dem lader jeg trøstigt flyve!

Men jeg har ondt af Stærenes Tro,
de stakkels Fuglepoeter!
Det kommer der ud af at glemme sin Kro
og agere Foraarsprofeter!

— Har Kunstneren selv ej tænkt paa Sligt,
saa er det mig lige meget;
jeg gjør kun som Digter min simple Pligt:
jeg leverer kun Fingerpeget!

Scenen er vild og sørgelig tom;
men hvis den var mere broget,
da syntes jeg neppe saa godt derom,
— jeg savner slet ikke Noget!

Jeg lider just dette simple Sujet,
dette særo Valg af Motivet.
Der er Alvor deri. Det er ikke koket.
— Jeg tager det, som det er givet!

Det viser Naturen i Negligé,
indsvøbt kun i Sneens Lagen,
som et Barn, der ej har den mindste Idé,
om dets Nøgenhed strider mod Smagen.

Jaged det efter Mængdens Gunst,
saa var jo det Hele forfejlet!
Den sande Natur, den ægte Kunst
pynter sig aldrig for Spejlet!

Sé derfor synes saa godt jeg om
denne lille, fattige Scene,
der sér ud, som den blæser ad Verdens Dom
og føler sig ganske ene.

Og mens jeg i Tanken rammer en Pæl
gjennem Dagens braskende Løgne,
det er mig her, som en trofast Sjæl
mig betragter med ærlige Øjne.

PAA DET JEVNE.

Paa det Jevne, paa det Jevne!
— ikke i det Himmelblaa! —
Dér har Livet sat Dig Stævne,
dér skal Du din Prøve staa!
Alt hvad Herligt Du kan nævne,
Alt hvad Højt din Sjæl kan naa,
skal henede paa det Jevne
fast sin Rod i Livet slaa.

Komme ned, sé det er Tingen!
dale glad som Fugl fra Sky,
naar med Sang den sænker Vingen,
— ikke falde tung som Bly!
Komme ned og slutte Ringen;
være glad i Kvæld og Gry,
elske Verden, hade Ingen,
føle sig som født paa ny!

I det Høje! I det Høje!
Lyder det Dig mere smukt?
Funkler sværmerisk dit Øje?
Finder Verden stolt din Flugt?